

„Verstéma?”, kérdezte

KELÉNYI BÉLA

„Verstéma?”, kérdezte egy barátom, amikor visszajöttem, hogy elmondjam, milyen érzés volt a napfényben ragyogó konyhában a forró sütőbe rakni a húst, miközben zene szólt anyám zsebrádióján, amit az egyik karácsonykor talált az asztalra állított fenyőfa alatt, mert a régít otthagya valami buszon a Mátrába menet, ahol mindig fel szoktunk sétálni egy hús erdei ösvényen egészen a „Három falu templomáig”, emlékszem, pár évvel ezelőtt a lépcsőn ültünk az égető déli hőségben, a gyerekek már kiitták az utolsó csepp vizet a kulacsból és egyszerre csendesség támadt, nem volt szél sem, a tücskök hirtelen elhallgattak, és a parttalan, mindent elöntő ragyogásban láthatatlan lovasok álltak és váraoztak velünk szemben, mintha egyetlen hatalmas és mozdulatlan hullámra lettek volna felfestve előttünk a füvek, a bokrok és a fák fölött kilátszó ég, hogy egy pillanat múlva elborítson, magába szívjon mindent, a táj képét, a templomot, a visszafelé vezető ösvényt és az évekkel későbbi délutánt is, amikor nem várom meg, amíg a konyhában kisül a hús, nem hallgatom tovább a zenét, hanem bejövök szólni, hogy mindjárt ebédelünk.

BATÁRI GÁBOR

A vőlegény zsoltára

Nárdus az Úrnak
bársony-balzsam az Úrnak
alabástrom, mirha
aloé és evoé! az Úrnak
jóillat az Úrnak
szagittas áldozat mennyegző
szele!

Temetésemre-lakomámra
kenettem királlyá
test és a Lélek olajával